

nika Štefana Toplak. Radi močnega vetra so bila kmalu v objemu plamenov sosedna poslopja posestnic Ane Raj, Marije Denša ter posestnika Franca Horvat. Skupna škoda znaša 120 tisoč Din. Pri gašenju, katerega se je udeležilo devet gasilskih čet, sta dobila hude opekline Toplakov sin Jožef in posestnica Marija Denša.

Prijeti vlomilci. Orožniki iz Slatina Radenci so izsledili vlomilsko družbo, ki ima v zadnjem času na vesti celo vrsto vlomov. Tolpa je ob-

stojala iz ciganov iz Vanče vasi in ji je načeloval Janoš Šarkezi, ki je izdal tudi imena ostalih članov. Nekoliko poprej je bil prijet v Soboti cigan Milan Horvat, ki je sodeloval pri vlomih Šarkezijeve družbe, katero so predali v zapore mariborskega okrožnega sodišča. Med drugim so vlomili sedaj zaprti cigani v stanovanje upravitelja slatine Antona Jelen v Boracevi. Odnegli so mu ročno blagajno s petimi furji, dve puški in več obleke ter ga oškodovali za 12 jurjev.



TAKSNA PROSTOST.

Izpremembra v finančnem zakonu, za katero je Prosvetna zveza v Ljubljani prosila že dve leti, je končno uspela. Izpremenjena je pripomba 4, točka 4, k § 99a takole: Za cerkvene koncerte, javne vežbe sokolskih društev, koncerte in umetniške prireditve domačih pevskih zborov, kakor tudi gledališke predstave, prosvetni večeri, predavanja in koncerti domačih prosvetnih društev so pod pogojem, da se vse te prireditve vršijo brez plesa, takse proste. Ta uredba bo gotovo dobrodošla vsem društvom, ker ne bo treba rabiti za društvene prireditve državnih vstopnic, za katere so morali doslej plačevati 20%. — V imenu 246 prosvetnih društev se iskreno zahvaljujemo gg. ministroma dr. Kreku in dr. Korošcu za to uslugo!

Naše prosvetne organizacije bodo s tem prihranile letno vsaj 500.000 Din. Borba za to se je vodila od leta 1924 dalje. Ob času režima, ko so bili slovenski ministri v polni moči, se ni posrečilo niti nasprotnim organizacijam doseči te ugodnosti. Zopet dokaz, kdo ima srečo za našo slovensko prosveto!

Sv. Ana v Slov. goricah. Katoliško prosvetno društvo priredi na belo nedeljo 4. aprila zanimivo sodobno igro »Križ in sovjetska zvezda«, drama v štirih dejanjih. Začetek ob treh popoldne. Število naročnikov »Slovenskega gospodarja« v župniji je letos naraslo na 198.

in obupno revščino duše, ki je zgrešila svoj zadnji, najvišji namen. Za tako dušo ni več nobene rešitve, nobenega upanja — nikdar, nikoli, ne čez tisoč in ne čez milijon let, nikdar več. Pogubljena na vekomaj!

Pridigarja samega je tako prevzelo, da so se mu ulile solze in je na prižnici pokleknil, si z rokami zakril obraz in utihnil; ni mogel več. V natlačeni cerkvi je bila pretresljiva tišina; le tu pa tam je kdo zaihtel ali vzdihnil.

Tam pod stopnicami na kor je stal grofov jagar; klobuk je stlačil v žep, roki je prekrizal. Izbral si je ta kot, da bi ga ljudje čim manj opazili. Mrko je gledal, zobe je stisnil, kakor da hoče pridigarju kljubovati.

Ne, njega pridigar ne bo ujel! Smejati se mora vsem tem milim Jeram, ki jih je pridiga tako prevzela, da se tresejo kakor trepetlika v vetru.

Pa se ni smejal. Niti se mu ni ljubilo, da bi šel po pridigi tja na Fužino, da bi tam zbijal norce in smešil misijon, kakor se je prej namenil. Med zadnjimi je šel iz cerkve in se je na kraju vasi zaril v neki kozolec na prenočišče.

Ko je drugo jutro na vse zgodaj vabilo, se je le težko spet spravil v cerkev; toda besedo je moral držati.

To jutro, bilo je na Sinsveti, je govoril zopet pater Krištof. Besedo je navezal na sinočnjo in pridigal o namenu človekovem, o Bogu, o božji dobroti.

Sv. Jurij v Slov. goricah. Prosvetno društvo »Edinost« priredi na belo nedeljo dne 4. aprila popoldne po večernicah Redensko igro »Za grunt«. Iskreno vabi vse prijatelje društva, domačine in sosede — odbor.

Vurberg. Bela nedelja bo za Vurberžane pomenljiv dan. Katoliško prosvetno društvo slovesno proslavi 30letnico svojega obstoja. Zjutraj ob 9. uri se zberejo člani in članice tega društva in vsi bivši predsedniki ter zastopniki sosednjih društev, katere na tem mestu prav pristočno vabimo k slavnosti v »župnijskem domu«, nakar se vrši simboličen sprevod k cerkvi. Po sv. maši, ki jo bo opravil predsednik Prosvetne zveze v Mariboru g. dr. Josip Hohnjec, se vrši slavnostno zborovanje, v ugodnem času na prostem. Popoldne ob pol štirih in ob 8. uri zvečer pa je krasna prireditev pretresljive novodobne igre »Podrti križ«, ki bo v vsakomur pustila močnen vtis. Nočna predstava bo radi nočnih prizorov na odru še bolj učinkovita. Zavedno ljudstvo, udeleži se v obilnem številu tega lepega društvenega slavlja! Ne bo ti žal!

Pri neredni stolici,

napihnjenosti črevesja zaradi zagatenja, odvaja naravna

FRANZ - JOSEFOVA

grenčica zaostanke prebave, nakupičene v črevesju. — V zdravniški praksi se uporablja

FRANZ - JOSEFOVA

naravna grenčica s popolnim uspehom pri moških, ženah in taktisto pri otrocih.

Ogl. reg. S. br. 15485/35.

Sv. Venčesi pri Slov. Bistrici. Narodna knjižnica priredi v nedeljo dne 4. aprila, popoldne ob treh, v tukajšnji osnovni šoli Jurčičevo igro: »Tihotapec«. Vsi iskreno vabljeni!

Cadram. Naše Katoliško prosvetno društvo si je v svesti svoje velike naloge, ki jo mora vršiti med ljudstvom, osobito med mladino. K temu plemenitemu smotru sodelujejo z vzgledno požrtvovalnostjo najboljše prosvetne sile tega kraja. Na Jožefovo je društvo obhajalo katoliški prosvetni praznik. Cerkevni govor je imel predsednik Prosvetne zveze g. dr. Hohnjec. Vsi člani in članice Prosvetnega društva so pristopili k mizi Gospodovi ter prejeli sv. obhajilo. Mogočen vtis na ljudstvo je napravilo zborno ljudsko petje, ki so ga prav lepo proizvajali člani in članice društva. Popoldne je društvo vprizorilo v Katoliškem prosvetnem domu lepo, učinkovito delujočo versko igro: »Zalostna Mati božja« v režiji gospe učiteljice Anke Majerič, ki je vprav izvrstno podala naslovno vlogo. Tudi ostale vloge so bile v prav dobrih rokah. Pred igro je g. duhovni svetnik Franc Hohnjec v poljudno-nazorni besedi raztolmačil vsebino igre. Vprizoritev, ki je napravila na občinstvo globok vtis, se je na cvetno nedeljo ponovila. Ob tej priliki so nas tudi obiskali zastopniki sosednjih prosvetnih društev, za kar jim bodi hvala!

Sv. Jurij ob južni žel. Fantovska kongregacija je na Jožefovo priredila svojo akademijo z moderno igro »Podrti križ«. Izpovedala je vero v svoje ideale vero in lepo нравno življenje, ki jih ubija sedanji moderni duh časa in njegova vzgoja. V pretresljivih prizorih nam igra kaže sile, ki so na delu, da poteptajo vse svetinje, ki so bile krščanskemu ljudstvu drage in da omajajo temelje narodovega zdravja. Pod pretezo, da jih hočejo osvoboditi starih »suzenjskih vez«, ki kristjane vežejo na vero, Cerkev in duhovnika, se spravijo celo nad križ in ga poderejo! Je to jasna slika sedanjega boja ter sovražstva proti krščanstvu. In kakšen je uspeh njihovega dela? Nesloga, poboj in družinske žalostje! »Po njih delih jih boste spoznali.« Naj bi take igre ljudi vzgajale in odpirale njihove oči resnici!

Zahtevajte povsod

»Slovenskega gospodarja«!

lepoti in resničnosti, o neskončni božji ljubezni. Opisoval je srečo blaženih, ki dosežejo svoj večni namen in se na vseh vekov večne čase ne morejo in ne bodo mogli navžiti Boga.

Grofov jagar je pazljivo poslušal. Tako o teh resnicah nikoli ni čul, marsikaj mu je bilo čisto novo. O Bogu, gospodu vseh gospodov, kateremu edinemu je treba služiti, doslej ni bog ve kaj vedel. Jel je premišljevali. Odslej ga je radovednost gnala, da je komaj čakal, da je bila spet pridiga. Pater Krištof je v naslednjih govorih govoril o zmotah in ovirah, ki so nam na poti v nebesa; drugi misijonarji pa so kazali, kam vodi greh in upor proti Bogu in koliko nesreč se je iz tega rodilo.

Grofovega jagra je misijon prijel. Vendar se je trdovratno upiral spoznanju. Otepalo se je, branil, jezil sam pri sebi, prišel pa je le k vsaki pridigi; saj je obljubil tako.

Vendar se je čudilo, da je grofov jagar tako pridno hodil v cerkev. Na vseh koncih so si pravili o tem, in kadar je stopil iz cerkve, je prežalo sto oči nanj. Grofovemu jagra to začudenje ni ušlo, toda prezirljivo je pogledal čez ljudi in se za zijala ni zmenil.

Tretji dan misijona sta ga na spodnjem kraju vasi srečala fant in dekle, ki sta bila marljiva člana fužinske ponočnjaške bande. Dekle se je zaničljivo posmehnilo, ko je zagledalo jagra, fant pa se je ponorčeval:

moč in opravlja še vsa mizarstva dela.

Zaklad smrti.

Od starega bratranca, ki je umrl v predmestju južnoameriškega mesta Santiago v republiki Čile, je prejel Santos Cleveano zaboj starih pisem. Nekega večera je začel prebirati dokumente in je čital na starem pergamentu zabeleženo, da stoji v ozki ulici ob bregu reke Marocko hiša, v koje kleti je zakopal eden od bojazljivih prednikov svoje zlato. Santos Cleveano je stopil v stik z dobrim prijateljem. Podala sta se na mestno upravo, ki jima je dovolila iskanje, zaklada pod pogojem, da odpade na mesto gotovi del najdenega. Prijatelja sta se podala koj na delo in sta zadela v kleti na

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Vid pri Ptuj. V četrtek 18. marca smo pokopali Lovrenca Mariniča, ki je dočkal lepo starost 81 let. Bil je do zadnjega zelo odločne narave in od vseh spoštovan. V svojem življenju je veliko preživel in zadnje dni je rad pripovedoval, kako božja previdnost vse obrača na dobro, kar je v svojem dolgem življenju velikokrat izkusil. Pogreb je vodil od hiše žalosti v Trnovcih pokojnikov vnuk p. Marjan Gojkošek iz Ptuja. Naj v miru počiva!

Galičija pri Celju. V tiho, veliko prerano gomilo našega gališkega pokopališča smo dne 22. marca položili daleč na okrog znanega Ivana Podvršnika, ljubljenega moža, skrbnega očeta

in gospodarja iz Hramš. V svetovni vojni se je nalezil malarije, iz katere se je potem razvila zahrbitna jetika, katera ga je pred tremi meseci priklenila na bolniško posteljo, s katere ni več vstal. Rajni Ivan je bil v življenju globoko veren mož, skrben oče svojim peterim otrokom. Previden s tolažili sv. vere se je moral v najlepši moški dobi 42 let posloviti od žene, otrok in sorodnikov. Da je bil rajni pri ljudeh priljubljen, o tem je pričal njegov veličasten pogreb. Ker je bil rajni Ivan dolgo let cerkveni pevec, zato mu je ob priliki pogreba zapel naš moški zbor v cerkvi in na pokopališču ganljive žalostinke. Počivaj v miru, dragi Ivan, preostanim naše iskreno sožalje!



Prevalje. Naša gospodarska zadruga se kaj živahno giblje. V nedeljo se je predvajal kulturni film kmetijstva v dverani g. Rozmana, ki je bil zelo dobro obiskan. Pred dnevi je odbor izdal še celo svoj list »Koroški klice« imenovan, ki bo tudi izhajal najmanj štirikrat na leto. Vendar se še najde tu pa tam kakšen kmet, ki z nezaupanjem gleda v to zadrugo in seveda tudi ne pristopi. Lahko mirno trdimo, da je ta naša zadruga, ki je res gospodarska, zgrajena na trdni podlagi, kar nam priča tudi njen odbor, sestojec iz samih trdnih kmetov in razumnih mož. Zadruga nudi vse pridelke po najnižjih dnevnih cenah. Čim več bo članov, tem nižje bodo cene. Vsakemu kmetu priporočamo, da se čimprej zgleda v zadrugi sobi v hiši g. Rozmana in da pristopi!

Vuhred. Tukaj je dne 16. marca obhajala jubilej 25letnega službovanja kot služkinja v Pahernikovi hiši gđc. Liza Pridgar. Dne 16. marca je nastopila službo. Če ji bo pa Bog dal zdravje, si še pa želi obhajati 50letnico v tej službi. Le-

po je to za njo in za gospodarja in gospodinjo. Kakor imajo prstani kamenčke različne vrednosti, tako imajo pa tudi služkinje in služabniki različno vrednost. Z biserom se more primerjati tisti, ki skozi 25 ali 50 let zvesto služi svojemu gospodarju. Take bisere si lahko naši gospodarji in gospodinje sami vzgojijo, ako s svojimi služabniki pošteno ravna, ako jim dajo pošteno plačo, jim pustijo izpolnjevati verske dolžnosti ter postopajo z njimi kot s človekom sebi podobnim. Gospodarji pa, ki svojo služinčad smatrajo kot ljudi nižje vrednosti, ki zlorabljajo njihove telesne moči, ki jih pustijo stradati, ki jim ne dajo pravične plače, ki jim ne pustijo izpolnjevati verskih dolžnosti ter jih še ob nedeljah silijo s hlapčevskimi deli, taki gospodarji in gospodinje se pa ne morejo ponasati z biseri te vrste.

Št. Peter pri Mariboru. Pričela se je akcija za gradnjo prepotrebne ceste skozi Metavo, ki bi se naj zvezala z banovinsko cesto Sv. Peter-Ložane. Cestna zveza skozi Metavo je skrajno potrebna. Saj je sedanja občinska skoraj neuporabna skozi vse letne čase, zlasti pa še v jeseni in pomladi, ko ima kmet največ voženj. Veliko korist pa bi imelo od te cestne zveze

Vse naše gospodinje izredno hvalijo odlične vrline 'FAVORIT' cikorije!

394

tudi prebivalstvo od Sv. Barbare in Sv. Ruperta v Slovenskih goricah, saj dan za dnem tisoči to cesto prehodijo in dobro vedo, kakšna nadloga da je blatna Metava ne le za nas, temveč tudi za nje. Sicer pa nam je bila že obljubljena pomoč pri naši težnji za gradnjo ceste skozi Metavo. Tisti, ki so nam pomoč obljubili, naj to ne pozabijo, temveč nas krepko podprejo, da bodo naše želje in pa obljube dejstvo postale. Res da so še nekateri drugi kraji obširne Šent-peterske župnije slabi glede cest in cestnih zvez, a vsak, kdor bo nepristransko premočil naše cestne razmere, bo moral priznati nujnost naših zahtev po gradnji ceste skozi Metavo, da tako dosežemo boljše zveze zlasti z Mariborom. Zatorej se naj zaenkrat odločijo vsi drugi načrti in predlogi, in naj se vsi merodajni činitelji pobrigajo od občine naprej, da se bo od št. Petra skozi Metavo vila čimprej nova cesta tja do Zimice. Naši sosede od Sv. Barbare pa se še naj pobrigajo za priključek skozi Zimico do banovinske ceste Sv. Lenart v Slov. goricah — Ptuj. S tem bi ti kraji ogromno pridobili, lažje spravljanje pridelkov zlasti sadja v Maribor, skrajšane cestne zveze, lažji odvoz in dovoz, prihrana na času in na denarju, potem pa še trpljenje, ki ga je imelo ne le prebivalstvo, temveč tudi živina. Kdor pa ne verjame, naj le pride enkrat v Metavo in ko se bo vračal, bo pač moral sam priznati, da to ni Metava, temveč Blatava.

Križevci pri Ljutomeru. (Križevsko pisemce.) V nedeljskem »Jutru« se je zaletel znani ljutomerski jugoslovenarski dopisnik v Križevčane in nas zmerjal, da solidne, napredne, ljutomerske nacionaliste venomer žgečkamo enkrat v »Slovincu«, pa zopet v »Slov. gospodarju«, in njim grenimo lepo mirno življenje, da njim že nič več

vošlo steno, katero sta prebila in prišla v rov, ki je vodil 3 m pod zemljo, nakar je prenehal. Kopala sta dalje štiri tedne in sta izkopala železni zaboj, v katerem je bila shranjena večja količina zlata in srebra. Mestna uprava je zahtevala svoj delež, čeravno ni bil zaklad tako izdaten, kakor so domnevali prvotno. Najditeljema ni ostalo veliko in sta se spila. V prepiru je pomagalec pograbil pištolo in je ustrelil Santosa Cleveano. Cleveano je podlegel poškodb, storilca so zaprli. Še le po tej žalostni so preiskali rov še enkrat. Našli so večji zaboj, ki je bil zvrhano poln zlatnikov.

Snež po 100 letih. V Kairi in okolici v Egiptu je padel zadnje

»He, Anza, tebe so pa farji ujeli! Nikoli bi si ne bil verjel, da boš ti, junak, ki si se tako rotil proti misijonarjem, tako letal v cerkev kakor kaka mežnarska duša.«

Jagru je udarila kri v glavo.

»To te še malo ne briga, če se mi ljubi k misijonu,« se je zadržal. »Meni ne bo nihče ukazoval, kam smem in kam ne; najmanj pa taka krota, ki se ji še mleko z brade cedi.«

Prijel je poba okoli pasu in ga zagnal čez plot, da je treščil na kup gnoja. Deklina je zavreščala in zbežala.

Ko se je o tem razvedelo, so bili vsi polni hvale za jagro; odslej si ga tudi nihče ni več upal po strani pogledati zaradi njegovega cerkvanja.

In še druga je bila posledica jagrovega cerkvanja. Fantje in dekleta iz fužinske družbe so jeli, kar jih je bilo šmarskih faranov, tudi v cerkev hoditi, ker jih je jagrov zgled zamikal, in vedno bolj jih je misijon priklenil.

Med tistimi redkimi, ki misijonu niso šli blizu, je bil Tilen, krčmar na Fužini; toda špela, njegova hči, je zahajala k pridigam in neki so celo pravili, da so jo videli, ko se je jokala v cerkvi.

Vedno več je prihajalo ljudi tudi iz sosednih far, posebno iz Kaple, ki že niso mogli v prepolno cerkev. Tako se je zgodilo, da so morali misijonarji tretji dan pridigati že zunaj na sejmišču pred cerkvijo, kjer so jim postavili prižnico.

Četrty dan popoldne pa je bila pridiga, o kateri so govorili ne le vse leto, ampak še čez deset in dvajset let.

Na prižnico je stopil mlad pater, tako bled in suh, da se je šmarčanom na prvi pogled zasmilil; dejali so si, da ne more biti zdrav. V resnici je bil huje bolan, kakor si je sam verjel. Že od rojstva je bil slaboten, na misijonih pa se je še prehladil in zbolel na pljučih, tako da ga je vedno zopet posilil krvav kašelj. V svoji gorečnosti pa se ni zmenil za bolezen in je bil prepričan, da ji bo s trdnjo voljo kos.

Tega popoldne je govoril o strahotah večnega pogubljenja. S tako vnmemo je pridigal, da so se mnogi poslušalci na glas jokali. Toda za njegova pljuča je bilo prehujo govoriti taki množici pod milim nebom. Kašelj ga je posilil in krvava pena mu je stopila na usta. Pridigal pa je dalje, kakor da se ni zgodilo nič. Beli robec je pritiskal na usta, robec pa je vedno bolj in bolj rdel od krvi. Očitno je bilo, da peša, in beseda mu je postajala tiša. Tedaj se je še enkrat vnel in z mogočnim glasom je zaklical verni množici:

»Bratje in sestre v Kristusu! Glejte, moje življenje se nagiblje h kraju! Vem to in gledate me, ko stojim na pragu večnosti. Pred obličjem božjega Sodnika, ki me bo kmalu, prav kmalu poklical predse, vam rečem, da je vse, vse, kar sem vam danes govoril, čista, prava resnica. Vsi se bomo v večnosti zopet videli in tam bom spoznal, ali ste me poslušali in sledili mojim besedam.«